

Sygn. akt VIII Ka 790/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku, VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Niezabitowski

Protokolant Agnieszka Malewska

przy udziale Prokuratora Sławomira Kowalczyka

po rozpoznaniu w dniu 10.01., 6.02.2017 r.

sprawy K. W. (1)

oskarżonego z art. 178a § 4 kk, art. 180a kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim VII Zamiejscowy Wydział Karny w Hajnówce

z dnia 13 września 2016 r. sygn. akt VII K 101/16

I. Zaskarżony wyrok zmienia w pkt I i II w ten sposób, że w ramach zarzucanych oskarżonemu K. W. (1) zachowań uznaje go za winnego tego, że w dniu 19 kwietnia 2016 roku około godz. 15:30 w miejscowości N. na drodze publicznej ul. (...) kierował samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,52 mg/dm³ zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 24 marca 2015 o sygn. VII K 81/15, przy czym czynu tego dopuścił się nie stosując się jednocześnie do decyzji (...) z dnia 08-09-2014 roku wydanej przez Urząd Miasta w B. o cofnięciu mu uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi kategorii B, **tj. czynu z art. 178a § 4 kk w zb. z art. 180a kk** i za to na mocy art. 178a § 4 kk w zb. z art. 180a kk w zw. z art. 11 § 2 kk skazuje go, zaś na mocy art. 178a § 4 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza oskarżonemu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Zaskarżony wyrok zmienia w pkt IV w ten sposób, że na mocy art. 42 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 4 (czterech).

III. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

IV. Zasadza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych tytułem opłaty za obie instancje oraz obciąża go pozostałymi kosztami procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych

UZASADNIENIE

K. W. (1) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 19 kwietnia 2016 roku około godz. 15:30 w miejscowości N. na drodze publicznej ul. (...) kierował samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,52 mg/dm³ zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu w stanie

nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 24 marca 2015 o sygn. VII K 81/15 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres jednego roku

tj. o czyn z art. 178a § 4 kk,

II. w dniu 19 kwietnia 2016 roku około godz. 15:30 w miejscowości N. na drodze publicznej ul. (...) kierował samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...), czym nie stosował się do decyzji (...) z dnia 08-09-2014 r. wydanej przez Urząd Miasta w B. o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi kategorii B

tj. o czyn z art. 180a kk

Wyrokiem z dnia 13 września 2016 roku Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VII Wydział Karny w Hajnówce oskarżonego K. W. (1) uznał za winnego tego że w dniu 19 kwietnia 2016 roku około godz. 15:30 w miejscowości N. na drodze publicznej ul. (...) kierował samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,52 mg/dm³ zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 24 marca 2015 o sygn. VII K 81/15 i za to na podstawie art. 178a § 4 kk skazał go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

Nadto oskarżonego uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie II czynu i za to na podstawie art. 180a kk skazał go na karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, przyjmując, iż jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 10 (dziesięciu) złotych.

Na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk, art. 70 § 1 kk orzeczoną wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności warunkowo zawiesiła okres próby wynoszący 1 (jeden) rok.

Na mocy 42 § 3 kk orzekł wobec oskarżonego dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Na podstawie art. 43a § 2 kk orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 10.000 złotych.

Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 110 złotych i obciąża go kosztami postępowania w kwocie 70 złotych.

Apelację od powyższego wyroku na korzyść oskarżonego wniósł jego obrońca.

Na mocy art. 438 pkt 1, 2 i 3 kpk wyrokowi temu zarzucił :

- obrazę prawa materialnego tj błędną wykładnię art. 178a § 4 kk, polegającą na uznaniu, że znamieniem przestępstwa z art. 178a § 4 kk jest uprzednia karalność za przestępstwo z art. 178a § 4 kk w dniu, kiedy oskarżony kierował pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, w sytuacji, gdy uprzednie prawomocne skazanie za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości winno być oceniane na datę wyrokowania tj. na dzień 13 września 2016 roku, zatarcie skazania nastąpiło **w dniu 10 września 2016 roku**, co doprowadziło do wydania rażąco niesprawiedliwego wyroku,

- obrazę prawa materialnego tj błędną wykładnię art. 11 § 1 i 2 kk polegającą na niezasadnym przyjęciu, że zachowanie oskarżonego, który prowadził pojazd w stanie nietrzeźwości i nie stosował się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami nie jest jednym czynem i należy je traktować jako dwa odrębne przestępstwa tj z art. 178a § 4 kk i art. 180a kk, w sytuacji, gdy zachowania te stanowią ten sam czyn, który może wyczerpywać znamiona określone w dwóch przepisach ustawy karnej i winien być kwalifikowany kumulatywnie,

- naruszenie art. 31 ust 3, art. 42 ust 2 w zw. z art. 45 ust 1 Konstytucji RP oraz art. 178 ust 1 Konstytucji RP polegające na orzeczeniu niewspółmiernie surowego środka karnego w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia

wszelkich pojazdów mechanicznych, który przekracza stopień winy, stoi w sprzeczności z celami wychowawczymi, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, oraz uchyla potrzebę w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a tym samym narusza art. 53 kk i stoi w sprzeczności z zasadą trafnej reakcji karnej z art. 2 § 1 ust 2 kpk i art. 2 Konstytucji RP, co prowadzi do rażąco niesprawiedliwego wyroku,

- obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wyroku tj art. 7 kpk polegającą na pominięciu dokonania oceny, czy zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami przemawiający za nie orzekaniem zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, w sytuacji gdy oskarżony pracował jako kierowca zawodowy, wykorzystywał samochód jako narzędzie zarobkowania, a materiał dowodowy, w tym zeznania świadków dokonujących rutynowej kontroli drogowej wskazują, że w czasie prowadzenia pojazdu oskarżony miał zachowane zdolności psychomotoryczne, spożył alkohol poprzedniego wieczoru, poziom stężenia alkoholu tempore criminis nie był znaczny, a odczyt wskazywał na tendencję spadkową, przy czym sprawca dopuścił się przestępstwa bezskutkowego z narażenia na niebezpieczeństwo z art. 178a kk, co przemawia za nie orzekaniem zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

W oparciu powyższe skarżący wniósł o zmianę wyroku i uznanie, że oskarżony popełnił jeden czyn z art. 178a § 1 kk w zb. z art. 180a kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz orzeczenie kary i środków karnych w dolnych granicach zagrożenia ustawowego. przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Mając na uwadze dyspozycję art. 457 § 2 kpk - w związku z brakiem apelacji autorstwa rzecznika oskarżenia, szczegółowe rozważania Sądu Okręgowego dotyczyć będą skargi apelacyjnej wywiedzionej na korzyść K. W. (1) przez jego obrońcę, choć ten nie składał wymaganego wniosku o uzasadnienie rozstrzygnięcia Sądu Odwoławczego.

Apelacja obrońcy zasługiwała na częściowe uwzględnienie. Sąd Odwoławczy w toku analizy materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w istocie dostrzegł obrazę prawa materialnego w postaci art. 11 § 1 i 2 kk, której dopuścił się Sąd I instancji, a która to bez wątpienia jako, że miała zasadniczy wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, skutkowałą koniecznością zmiany wyroku na korzyść oskarżonego. Podobnie na podzielenie zasługiwały argumenty kwestionujące trafność rozstrzygnięcia, odnoszącego się do orzeczenia dożywotniego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, choć w tym zakresie apelującemu należy wskazać, iż właściwszym w ocenie Sądu Okręgowego zamiast odwoływania się do regulacji Konstytucji RP byłoby poprzestanie na zarzucie z pkt IV apelacji, względnie powołanie przesłanki odwoławczej z art. 438 pkt 4 kpk w odniesieniu do środka karnego co do braku analizy przesłanek, pozwalających na odstąpienie od jego orzekania, o jakich mowa w art. 42 § 3 kk.

W pierwszej kolejności wypada jednak odnieść się do zarzutu głównego skargi, a mianowicie obrazy normy art. 178a § 4 kk w aspekcie rzekomego upływu terminu wymaganego do zatarcia skazania za poprzednie skazanie oskarżonego K. W. (1) za występki z art. 178a § 1 kk popełniony w sprawie o sygn. VII K 81/15. Należy zauważyć, iż zachowania zarzucane i finalnie przypisane oskarżonemu w wyroku Sądu Rejonowego zostały zakwalifikowane jako pozostające ze sobą w zbiegu realnym czyny z art. 178a § 4 kk oraz z art. 180a kk. Sąd I instancji za Prokuratorem przyjął bowiem, że sprawca będąc w stanie nietrzeźwości i prowadząc pojazd w dniu 19 kwietnia 2016 roku był uprzednio prawomocnie skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 kk wyrokiem z dnia 16.03.2015 roku w sprawie VII K 81/15.

Wg skarżącego Sąd I instancji wydając zaskarżone orzeczenie nie dostrzegł, że w/w wyrok skazujący uległ z mocy prawa zatarciu w dniu 10.09.2016 roku, co powinno według autora apelacji skutkować możliwością skutecznego przypisania oskarżonemu jedynie występku z art. 178a § 1 kk. Z takim stanowiskiem absolutnie nie sposób się zgodzić.

Wyrokiem tym oskarżony K. W. (1) był skazany na karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych przez okres 1 roku. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 24.03.2015 roku. Orzeczona

grzywnę K. W. (1) uiszczył w dniu 10.09.2015, zaś okres wykonywania orzeczonego środka karnego upłynął w dniu 24.03.2016 r (vide k. 47 akt VII K 81/15).

Stosownie do obowiązującej w dacie orzekania przez Sąd I instancji regulacji art. 107 § 4a kk wprowadzonej Ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015.396) „w razie skazania na grzywnę zatarcie skazania następuje z mocy prawa z upływem roku od wykonania lub darowania kary albo od przedawnienia jej wykonania”, przy czym jeżeli wobec skazanego orzeczono środek karny, zatarcie skazania nie może nastąpić przed jego wykonaniem (art. 107 § 6 kk). Skoro orzeczona wyrokiem grzywna została wykonana w dniu 10.09.2015 roku i środek karny został wykonany w dniu 24.03.2016, to rzeczywiście roczny okres próby wymagany do zatarcia skazania upłynąłby z dniem 10.09.2016 roku, tak zatem w dacie wydawania skarżonego wyroku skazanie oskarżonego uznać należałoby za zatarte.

Tyle tylko, że już po wydaniu analizowanego wyżej orzeczenia w stosunku do oskarżonego K. W. (1) zapadł kolejny prawomocny wyrok, czego zupełnie nie dostrzega autor apelacji, który to wyrok w zestawieniu z zasadą wskazaną normą art. 108 kk nie pozwala na uznanie, że do zatarcia skazania w sprawie VII K 81/15 w dacie wyrokowania Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie w istocie doszło.

Wyrokiem tym w dniu 16 października 2015 roku w sprawie III K 673/15 K. W. (1) za czyn z art. 244 kk popełniony w dniu 30.03.2015 roku został skazany na karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych przy ustaleniu równowartości jednej stawki na kwotę 10 złotych oraz obciążony kosztami postępowania. Orzeczenie powyższe uprawomocniło się w dniu 14.11.2015 roku, zaś karę grzywny oskarżony w drodze płatności ratalnej uiszczył w tej sprawie w dniu 12.05.2016 roku (vide karta dłużnika nr (...)).

Zgodnie z art. 108 kk jeżeli sprawcę skazano za dwa lub więcej nie pozostających w zbiegu przestępstw, jak również jeżeli skazany po rozpoczęciu, lecz przed upływem okresu wymaganego do zatarcia skazania ponownie popełnił przestępstwo, **dopuszczalne jest tylko jednoczesne zatarcie wszystkich skazań.**

W realiach niniejszej sprawy po dniu 10.09.2015 roku (data wykonania grzywny ze sprawy VII K 81/15), kiedy to rozpoczął swój bieg termin do zatarcia skazania we wskazanej sprawie, K. W. (1) dopuścił się czynu z art. 244 kk w sprawie III K 673/15. Zaakcentowania wymaga kwestia, że wprawdzie podsądny zachowania owego, będącego przedmiotem oceny w sprawie III K 673/15 dopuścił się 30.03.2015 roku, a zatem jeszcze przed rozpoczęciem biegu terminu z art. 107 § 4a kk w sprawie VII K 81/15, tym nie mniej jednak prawomocny wyrok skazujący go za czyn z art. 244 kk, a więc będący podstawą uznania że oskarżony dopuścił się przestępstwa (w rozumieniu art. 1 § 1 kk) w sprawie III K 673/15 zapadł w dniu 14.11.2015 roku, a więc już w okresie biegu rocznego terminu do zatarcia skazania w sprawie VII K 81/15.

W zaistniałym układzie procesowym zatem można zasadnie mówić wyłącznie o możliwości jednoczesnego zatarcia skazań w obydwu sprawach, a to jeszcze bezsprzecznie nie nastąpiło. Skoro orzeczoną wyrokiem w sprawie III K 673/15 grzywnę K. W. (1) wykonał w dniu 12.05.2016 roku, to roczny okres próby wymagany do zatarcia skazania w tejże sprawie upłynie dopiero z dniem 12.05.2017 roku, tak zatem dopiero w tejże dacie można będzie zasadnie mówić również o zatarciu skazania w sprawie o sygn. VII K 81/15.

W tych okolicznościach Sąd I instancji dzieląc kwalifikację prawną wskazaną przez Prokuratora w a/o co do pierwszego z zarzucanych oskarżonemu czynów jako zachowanie w ramach normy art. 178a § 4 kk absolutnie nie dopuścił się sugerowanej przez autora apelacji obrazy prawa materialnego. Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy w pełni akceptuje przypisanie podsądnemu występku w tejże kwalifikowanej postaci.

Równocześnie Sąd Okręgowy nie mógł zaakceptować i tu wypada przyznać rację obrońcy, przypisania oskarżonemu w ramach zarzucanego mu zachowania popełnienia dwóch odrębnych pozostających ze sobą w zbiegu realnym występków tj. w formie, w jakiej zostało to sformułowane i zakwalifikowane przez Prokuratora.

Mimo, że w zarzucanych K. W. (1) czynach zawierają się znamiona czynności wykonawczych opisanych w przepisach określających różne typy czynów zabronionych, to bezsprzecznie zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą pozostają one ze sobą w zbiegu kumulatywnym, a nie realnym. Oskarżony w ramach tego samego zamiaru złamał dwa zakazy ustawowe tj. wystąpił przeciwko temu, wynikającemu z decyzji organu administracyjnego cofającej mu uprawnienia do kierowania, jak również zakazowi prowadzenia pojazdów mechanicznych na drodze publicznej orzeczonemu przez Sąd, co wskazuje na spełnienie warunku jedności czynu. (vide wyrok SR w Myszkowie z dn. 28.01.2016 r sygn. II K 567/15, wyrok SR w Kętrzynie z dn. 31.1.2015 r sygn. II K 313/15, wyrok SR w Brzesku z dn. 19.04.2016 sygn. II K 51/16 LEX 1928857, LEX 2027809).

W takiej zaś sytuacji zachowanie podsądnego winno zostać uznane za jedno zachowanie, wyczerpujące kwalifikację prawną pozostających ze sobą w zbiegu kumulatywnym norm art. 178a § 4 kk i art. 180a kk. K. W. (1) prowadził w dniu 19.04.2016 roku pojazd w stanie nietrzeźwości będąc uprzednio skazanym za czyn z art. 178a § 1 kk, przy czym nie zastosował się do decyzji z dnia 8.09.2014 roku wydanej przez Urząd Miejski w B. o cofnięciu mu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi kat. B, co wyczerpuje znamiona określone w dwóch przepisach ustawy karnej – art. 11 § 2 kk.

Przechodząc do drugiego z zarzutów obrońcy, poddającego w wątpliwość zasadność orzeczenia dożywotniego środka karnego wobec oskarżonego, to również tu należało po części podzielić jego stanowisko.

Zgodnie z treścią z treścią art. 42 § 3 kk Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio w razie popełnienia przestępstwa określonego w art. 178a § 4 kk, chyba że zachodzi wyjątkowy wypadek uzasadniony szczególnymi okolicznościami. Treść tego przepisu wskazuje jasno, że zasadą jest orzekanie wobec sprawcy popełniającego przestępstwo stypizowane w art. 178a § 4 kk środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych dożywotnio. Jedynym odstępstwem od tej zasady jest ustalenie, że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami.

Mimo, że Sąd I instancji orzekając środek karny w najsurowszym dla sprawcy wymiarze, nie zawarł w pisemnych motywach wydanego orzeczenia jakichkolwiek rozważań w tejże ostatniej kwestii, to jednak w wyniku kontroli instancyjnej tej części rozstrzygnięcia w ocenie Sądu Okręgowego należało dojść do konstatacji, iż w przedmiotowej sprawie istnieją podstawy do dokonania ustalenia, że właśnie ów (wyjątkowy, uzasadniony szczególnymi okolicznościami) wypadek zachodzi. Należy wskazać w tym miejscu, że oskarżony poruszał się w stanie nietrzeźwości przekraczającym wprawdzie 1 promill, tym nie mniej jednak jego zdolności percepcji, psychomotoryka, w tym sposób prowadzenia pojazdu oraz zachowanie nie wzbudzały zastrzeżeń funkcjonariuszy, którzy pojazd oskarżonego zatrzymali jedynie do rutynowej kontroli. Dopiero również rutynowe badanie potwierdziło że K. W. (1) jest pod wpływem alkoholu. Okoliczności owe zwłaszcza w powiązaniu z sytuacją rodzinną, w jakiej znajduje się oskarżony przemawiają wg Sądu Okręgowego za tym, by nie orzekać wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w najsurowszej postaci czyli dożywotnio.

K. W. (2) jest jedynym żywicielem rodziny, na jego utrzymaniu pozostaje bezrobotna konkubina oraz 4-letnia córka. Z racji posiadanego wykształcenia i wyuczonego zawodu, podsądny celem utrzymania najbliższych zmuszony jest korzystać z posiadanych dotąd uprawnień do kierowania pojazdami (poza kat B cofniętą decyzją z 8.09.2014 roku). K. W. (1) w sposób przekonujący przedstawił swoją sytuację materialną i rodzinną. Brak podstaw do kwestionowania jego twierdzeń, iż w sytuacji dożywotniej utraty uprawnień straci de facto realną możliwość dalszego zarobkowania, czy też treści przedłożonych na ich poparcie dokumentów. W tej sytuacji należy uznać że orzeczenie wobec oskarżonego w postaci dożywotniego zakazu kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi, będące ze swej istoty nie tylko brakiem możliwości ubiegania się przez niego o przywrócenie uprawnień kat. B, ale też pozbawieniem go w ogóle możliwości korzystania z samochodu w życiu codziennym, w zestawieniu z licznymi zobowiązaniami finansowymi na kwotę przeszło 160 tys. złotych (k.50-67), które oskarżony poza zwykłym utrzymaniem rodziny jest zobligowany ponosić, byłoby zbyt daleko idącą represją karną wobec jego osoby, zamykającą mu na kilka najbliższych lat możliwość wykonywania stałej pracy w zawodzie, do którego wymagane są uprawnienia do kierowania pojazdami, a zarazem

godzącą nie tylko w sprawcę, ale zwłaszcza w osoby mu najbliższe. Wystarczającym w tej sytuacji wydaje się być orzeczenie wobec oskarżonego krótszego tj. terminowego środka karnego.

Zdaniem Sądu Okręgowego 4-letni okres wyeliminowania oskarżonego spośród grona użytkowników dróg, poza oczywistym aspektem prewencyjnym i wychowawczym pozwoli wdrożyć go do przestrzegania porządku prawnego, a zarazem będzie korelował z takimi okolicznościami jak choćby stopień winy sprawcy, czy też poziom stężenia alkoholu w jego organizmie.

Z tych też względów Sąd Okręgowy uznał za zasadną zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zakwalifikowanie zarzuconych zachowań oskarżonego jako jednego czynu, wyczerpującego znamiona pozostających ze sobą w zbiegu kumulatywnym norm art. 178a § 4 kk oraz z art. 180a kk. Orzeczona za tak zakwalifikowany czyn kara 3 miesięcy bezwzględnego pozbawienia wolności powinna w wystarczającym stopniu uświadomić sprawcy nieopłacalność tego typu postaw. Okoliczności decydujące o wymiarze kary zasadniczej, przedstawione przez Sąd Rejonowy, pomimo odmiennego zakwalifikowania postawy K. W. (1) jako jeden czyn pozostają w pełni aktualne, a Sąd Okręgowy zawartą w uzasadnieniu skarżonego wyroku argumentację w pełni podziela i aprobuje.

Nadto Sąd Odwoławczy dokonał zmiany pkt IV jego sentencji poprzez orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 4. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy art. 636 § 1 kpk zaś o opłacie za II instancję w oparciu o art. 10 ust 1 Ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49 poz. 223 z późn. zmianami).